

2016. április 29. Rábaközi Magazin cikke Idei Vincével

RÁBAKÖZI MAGAZIN

2016. április 29. 11.

A tėti Idei Vince szemtanúja volt Drezda bombázásának

– Szépasszony nem jutott nekem, így mára csak a szülő maradt – mondta a 94 éves, a drezdai bombázástól megmenekült egykori katona, aki többször került a padlóra, de mindig fel tudott állni, hogy újrakezdje az életét.

TÉT

Az 1922. szeptemberében született Idei Vince családja 1926-ban költözött Tétre.

– Apám cipész volt, és mesterségét Téten is folytatta. Az oroszok bevonulásáig együtt dolgoztunk saját műhelyünkben. A gyáripar térnyerésével megszűnt a suszterüzlet. Apám, mint iparos ember két hold földet kapott csak, amerikai rokonainktól pedig hat holdat béreltünk, majd miután beszereztük a teheneket, kényszerből kezdtünk gazdálkodni. Lovakkal is foglalkoztunk, de amikor jött a téesz, elvitt mindent, semmink sem maradt. Megint újra kellett kezdeni az életet – mesélte Idei Vince.

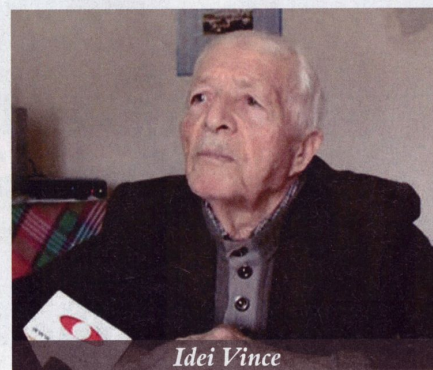
Idei Vince 1943. október 4-én vonult be Komáromba, ahol három hónapos kiképzés után a suszter-szabó műhelybe küldték. Onnét az egyik vöröskeresztes sebesültszállító vonatra került, de amikor jöttek az amerikai katonák, még a vöröskereszt sem számított védett helynek. A katonát és társait alaposan helybenhagyták, de valahogy mindig szerencséjük volt, mert megmaradtak mind a negyvenhatan.

– Közvetlenül a front után mi hordtuk a sebesülteket a kórházakba. A drezdai bombázástól hogy menekültem meg? Úgy nézett ki, hogy Drezdát nem fogják

bombázni az amerikaiak, ezért oda vittük a sebesülteket. Mikor leraktuk a őket, megszólaltak a szirénák, a mi vagonunkat mindjárt kihúzták 2 kilométerre a nyílt pályára, onnan néztük a foszforos bombatámadást. Így menekültünk meg Drezdában. Ez volt 1945. február 12-én pénteken éjszaka – mesélte a katona.

Miután a szerencse megint melljük állt, elengedték a katonákat. Bécs után leszedték őket a vonatról, majd éjszakára az egyik községben pajtájában húzták meg magukat. Osztrák területen községről községre menekültek, és egy teljes napi gyaloglás után értek Hegyeshalomra. Főszereplőnk akkor már tudta, hogy egyenesbe kerül. Elérte a pápai vonatot, amivel eljutott egészen Győrig.

– 1945. augusztus 5-én értem haza Tétre, Apám és anyám fogadott otthon, később összefutott mindenki a családból. Nem kellett sokat várni, mert október 4-én megkaptam az új magyar hadseregtől a behívómat. Többen összebeszéltünk, és nem tettünk eleget a parancsnak. 1946. februárban jött az újabb utasítás, be kell vonulni, mert a katonai parancsnokság fog intézkedni velünk szemben. Győrben, az Apáczka u. 15. szám alatt volt

Idei Vince

a parancsnokság. Nem volt mit tenni, hat hónapot még lehúztam a katonaságnál, és 1946 augusztusában szereltem le – hangzott az interjúban.

– Hatan voltunk testvérek, én vagyok a legidősebb – folytatta a szívbemarkoló történetet az idős ember. Nem nősültem meg. Annak idején azt tartották, hogy a nagycsaládban a legidősebbnek vagy a legfiatalabbnak kell a szülőkkel maradnia. Szőlőt is telepítettünk apámmal, és végül annyira mentünk, hogy kölcsönből házat építettünk.

– A húgom fia és felesége vállalta fellettem a gondnokságot. Egy kisebb darab szőlő azért megmaradt, mert attól nem tudtam megválni. Ízületeim fájnak, a derekam, térdem, a vállam, már nem tudok egyenesen állni. Hiába, nagy idő a 94 év! Legfiatalabb öcsém halt meg először, testvéreim közül még ketten élnek, László és Ernő. Hárman maradtunk egymásnak.